

Élet értékek és közösségek mentén

Beszélgetés dr. Say Istvánnal

Tolna Megyei Értékek Napja, tolnaikum, LLL (life long learning), Arany János, hálózatépítés, Beke Pál, szomszédolás, a jó pap hol-tig tanul – olyan témák, amelyek mind-mind szerepelnek a következő beszélgetésben. Mesészerű történet-té fűzi őket dr. Say István, a Tolna Megyei Értéktár Bizottság elnöke, a megyei közélet és a kultúra máig aktív szereplője.

Szedlacsek Emília: Arra kér-tünk, gondold át az életed, és mesélj nekünk arról, milyen indítást kaptál a közművelődési pályához. Hogyan került az érdeklődésed fókuszába a közösségi művelődés?

dr. Say István: Ha nem ebbe a családba születek, amelyikbe szü-lettem, akkor lehet, hogy egész másképpen alakult volna a kultúrához való viszonyom. A talpra állásomtól kezdve van közöm a kultúrához, és nem sokkal később már a közművelődéshez is volt. A családnak kulturális kötődésű volt a szüleim és a nagyszüleim igényessége miatt. Bármilyen fur-csán hangzik, de én két-három éves koromtól úgy nőttem fel, hogy foglalkoztatott, hogy a mama mit olvas. Éppen Arany Jánost olvastam, így gyermekkoromat Arany-bal-ladákkal kezdtem. A család nagy

attrakciója volt, hogy kiálltam, és már két-három évesen előadtam egy Arany-ballada részletét. Per-sze fogalmam sem volt a szöveg jelentéséről. Aztán eszembe jut, ahogy a mama az ágyam szélén ül, és a Toldit olvassa nekem. A mama imádott rajzolni is: csodálatos táj-képeket krétázott, emellett remek portrérajzoló képességei is voltak. Volt egy dajkánk, ő is kulturális beállítottságú volt, rengeteget járt akkoriban művelődési házakba, ahová sokszor minket is magával vitt. Az első közösségi művelődési élményem az, hogy csatlakoztam egy VI. kerületi művelődési ház gyufacímkegyűjtő klubjához. Meg-tanultam, hogy kell kommunikálni, alkudozni, érvelni. Humoros ma végiggondolni, hogy én gyufacím-kegyűjtőből és Arany-balladák-ból nőttem bele abba, ami később lettem.

Olyan iskolákba jártam, ahol szervesen hozzátartozott a neve-léshez a kultúrához való viszony. Nemcsak a mindennapi iskolai ok-tatáson belül kaptuk ezt, hanem kis első-második osztályosok voltunk, amikor már vittek minket például galériába. Színjátszottak velünk; már nagyon kicsi gyerekként is.

Hála a tanároknak és a csa-ládnak, folyamatosan kaptam a

közművelődési impulzusokat. Az '56-os forradalom idején már is-kolás voltam, nem nagyon tudtak velünk mit csinálni, így elég sok időt töltöttek velünk művelődési intézményekben. Az általános is-kolából – ahol végigkísért a szín-játszás, a versmondás, akkoriban még a rajzolás és a szobrászkodás is –, a piarista gimnáziumba ke-rültem, így ez folytatódott. Komoly önképző körök voltak, nemcsak az iskola berkein belül zajlott az éle-tünk, rengeteget járták velünk az országot. Nagyon tudatosan egy, az akkorinál tágabb felfogású magyar mentalitásra neveltek minket.

Pedagógus szerettem volna lenni, a németet össze akartam kapcsolni, az irodalmi érdeklődés miatt, a magyar szakkal. A piaris-

A Tolna Megyei Önkormányzat ünnepi közgyűlése és megyenapja 2019-ben Pakson

táktól ez majdnem lehetetlen volt. Tapintatosan, helyhiányra hivatkozva távol tartottak az egyetemtől. Akkor javasolta a dékán, hogy menjek el szakmát tanulni, és majd a munkásosztály beiskoláz. Nagyon nehezen jutottam szakmába, mert mindenhol meglátták a nagyon jó érettségim, tanulmányi versenyeken elért eredményeimet, meg az iskolát, ahonnan jövök, megrettentek, így megint mindenhol helyhiány volt. Végül a nyomdaiparban betűszedőként dolgoztam négy évet. A család, a környezetem, a piaristák, és annyi minden mellett a legtöbbet a nyomdász évek alatt kaptam.

Közben maradt az irodalom, hiszen én a piaristáknál egy négyes csapatban együtt ültem Esterházy Péterrel, aztán a nyomdaipari iskolában Vámos volt az osztálytársam. Későbbi írónagyságokkal együtt nevelkedtem ezekben az időkben. Azután már valóban egyetemre kerülhettem. De akkor már a német nem izgatott, hanem a népművelés, mint akkor induló új szak érdekelt. Nem tudtam még istenigazából, hogy mit fogok tanulni, vagy mire fogom én magamat képezni. Ahogy akkoriban felvezették, az közel állt hozzám. Azután a Maróti-tanszék jóvoltából rengeteget kaptam, ami

a későbbi életemet meghatározta. Maróti Andor javasolta azt is, hogy ne Pesten folytassak gyakorlatot. Tudta rólam, hogy vidéki irányultságú vagyok, és a gyömrői művelődési házba irányított. Az utolsó évben a Fejér Megyei Tanács művelődésügyi osztályára kerültem gyakornoknak. De a feladataimat kint végeztem falun, és a következő nevelőim a bányászok voltak. Csodálatos, hétéves időszak volt az életemben. A föld alatt járás hét év alatt sem tudtam megtanulni, úgyhogy nagy szórakozásokat szerveztem a bányászoknak, akik ezért, mint a művelődési ház és könyvtár igazgatóját borzasztóan szerettek. A bányavezetők felháborodtak azon, hogy a nagyon elegáns igazgatói irodát kiürítettem, hozzácsatoltam a könyvtárhoz gyerekkönyvtárként, és a lépcsőfeljáró alatti üres helyre költöztem be mint az intézmény vezetője. Amiért azután viszont rettenetesen szerettek a bányászok.

Hatalmas ifjúsági klub működött, rengeteg szakkör, nagyon sok minden olyan történt, ami akkor egy újfajta szakma, már nem a népművelés, hanem sokkal inkább a közművelődés része volt. Magam sem tudtam, hogy nyitott házat csinálók, Balipap Feri, Beke Pali,

Varga Tamás ismertsége vezetett rá arra, hogy én velük vagyok egy csapatban. Onnan csatlakoztam aztán a balatonszabadi kísérletbe. Azaz szépen, fokozatosan értem bele a szakmába, ahol mindvégig nagyon jól éreztem magam, és léptem előre fokozatosan Fehérvárra, aztán végül Tolna megyébe, Szekszárdra.

Sz. E.: Milyen szerepet játszik az életedben az, hogy közösségi ember vagy? Ha követjük az életutad, annak állomásaival együtt, melyek azok, amelyek a közösségi munkában segítettek? És milyen eredmények születtek?

dr. S. I.: Aki közösségi művelődést szervezett, és nem közönségszervezője volt egyfajta vidéki, közepes színvonalú kulturális produkciónak, hanem tényleg a közösségek izgatták, az olyan többletet kapott az életéhez, amit mások el sem tudnak képzelni. Mellékállásban tanárkodtam is, és mindig elmondták a diákjaim, hogy nagyon szerettek, de el sem tudják képzelni, hogy én mennyire szeretem őket. Vagy mennyire szeretem a közösségeimet, mert nincs az a közösség, és nincs a közösségnek az a legkevésbé becsült tagja, akitől én valamit ne kaptam volna. A közösség nagyon-nagyon sokat

ad. Hihetetlenül felemelő érzés tud lenni, amikor addig egymást csak felületesen ismerő embereknek olyan segítséget tud az ember nyújtani, amivel el tudnak indulni egymás irányába, megtalálnak közös értékeket; az érték válik az érdekükké, és nem az érdekeik az értékükké. Az egyik legrangosabb és leglátogatottabb ifjúsági klub volt a miénk. A művelődési ház egybe tartozott egy angolos belső udvarral, a sportcsarnok, az iskola, az óvoda, mögöttük a strand, a tekepálya és a sportpályák. Ez így egyben a legtágabban értelmezett művelődés, szabadidőtöltés fóruma volt.

Rengeteg apróság volt még, ami így hozzátevéődött ahhoz, amit valóságos kultúrának képzelünk. Annyira másképp zajlott az élet! És mivel három műszakban dolgoztak a bányászok, a művelődési ház hajnal hatkor kinyitott, és sokszor este tizenegy volt, mire bezártunk. Nyitott ház voltunk. Akkor már előtér kísérlet is volt, mert tele kellett raknunk a ház auláját olyan dolgokkal, amik elfoglaltságot jelentettek az oda betérők számára.

Sz. E.: Ebből a milióból kilépve, mi a véleményed a Nemzeti Művelődési Intézet munkájáról? Mi az a feladat, amit fontosnak érzel az intézet munkájában, azok közül is melyik áll hozzád a legközelebb?

dr. S. I.: Annak idején, még a Népművelési Intézet korában, számomra az intézetet Beke Pali és Varga Tamás jelentették. Nem is tudtam úgy egyébként nyomon, mi zajlik az intézetben. Zavart is, hogy ott többen voltak olyanok, akik azt hitték, hogy ők az „akadémiája” a szakmánknak, és mindenki más mindenhol buta hozzájuk képest. Ezzel ellentétben a mostani intézetben számomra az egy óriási fejlemény, hogy elsődlegessé vált az ország, a haza. Nem sugallja, és most már nem is sugallhatja azt a mentalitást, hogy Budapesten van

dr. Say István, a Tolna Megyei Értéktár Bizottság elnöke a 2017-es Magyar Értékek Napján

az ész, és majd onnan mindig megjön az üzenet. Ugyanakkor mégis folyamatosan segítséget nyújt mindenkinek, aki ezt az ügyet jól akarja ebben az országban szolgálni. A mi dolgunk az, hogy elhitessük, hogy az ember az állatból és angyalból van gyúrva, és nekünk nem az a dolgunk, hogy az állati fogyasztás vegetatív színvonalán tartsuk a nemzetünket, hanem az, hogy az angyal szellemi színvonalára emeljük. Aki ennek a kistelepüléseken segítőtje akar lenni, az önmagában talán nem elég erős, és nem azért, mert rosszul képzett vagy kevesebb benne a jószándék, hanem legyünk őszinték, sokan szeretnének helyi szinten beleszólni abba, hogy mi a kultúra és mire lenne szükség az ő falujában.

Nagyon jó az, hogy van egy olyan intézet, amelyik sugallni tudja akár ennek a döntéshozói szintnek is, hogy az ő segítségével működő emberek miért értékesek helyben, és miért tesznek jó dolgokat.

Sz. E.: Igen, szerintem is nagyon fontos a települési közművelődés szempontjából, hogy megmutassuk azt, hogy azok az emberek, akik

itt vannak, azok értékesek, az a tevékenység, amit ők végeznek, az egy értékes és fontos tevékenység. A Nemzeti Művelődési Intézetnek van ebben szerepe, hogy mindezt meg tudja mutatni. Mi az a szakmai tevékenység, amit Kárpát-medencére ki tudunk sugározni?

dr. S. I.: Annak idején meglepődtem azon, mikor összedugtuk a fejünket, hogy mivel lehetne egy kicsit megújítani a közösségi művelődést, és egy-két módszert elkezdtünk volna honosítani, és ezt például erdélyi honfitársaink megtudták, hamarabb valósították meg ők odahaza. Az, hogy mi hogyan szeretnénk a magyar kultúra kincseihez, értékeihez viszonyulni, hogy szeretnénk egy kicsit felrázni a trianoni határokon belül a hazát, az hatással van az egészre, miközben ránk pedig hatással van az, amit ott tapasztalunk. Amikor például Hargitában az ember eljut egy-egy művelődési házba, egy-egy közösséghez, megsajdul a szíve, hogy bárcsak ilyen összetartozás és ilyen művelődési elkötelezettség jellemezné a mi közösségeinket. Tolna megyében most már a harmadik helyi értéktár hoz létre

kapcsolatot kinti testvérértéktárával úgy, hogy közösnek tekintik az értéktárukat, kiállítanak egymásnak, tapasztalatot cserélnek. Az, hogy a hétfelé szakadt külhoni magyarságot az intézet, illetve azon keresztül a magyar értékörzés segítségével időnként össze lehet egy csapatba hozni, ez óriási dolog.

Sz. E.: Mondhatnánk, hogy közművelődési hálózatot építünk.

dr. S. I.: Így van. Én a hálózat-építésnek nagyon nagy híve vagyok, merthogy maga a hálózat, például települések vagy térségek hálózata ugyanúgy közösség, mint a személyek közössége, és ugyanúgy nagyon sokat ad egy-egy kulturális, néprajzi kistáj hálózata, és azon túl a tágabb hálózat.

Én még egy évvel ezelőtt is azt tanítottam leendő közösségi művelődésszervezőknek, hogy isten óvja a mi világunkat a digitális és mondjuk úgy, nem egészen emberszabású hálózatoktól. Ma, az elmúlt fél év tapasztalatai alapján viszont már azt kell mondanom, hogy dolgozzuk bele valahogy a személyes alapú hálózataink tudását ezekben a digitális hálókba, mert úgy tűnik, hogy nagyon sokszor

oda kényszerülünk, és akkor ott kell majd ügyeseknek lennünk és szeretnünk egymást.

Sz. E.: *Tagja vagy az intézet szenior műhelyének. Hogyan látod a műhely munkáját belülről? Képes szerinted ez a tapasztalt szakemberekből álló műhely valamilyen módon hatást gyakorolni a mai fiatal pályakezdő, közösségi művelődéssel foglalkozó szakemberekre?*

dr. S. I.: A műhely munkája kezdeti, a néhány összejövetel ugyanakkor már megmutatta, hogy nem fölösleges és haszontalan az, ami elkezdődött. Jó érzés, hogy zömében olyanok vagyunk együtt, akik nem azt képzeljük magunkról, hogy mi lennénk a szakma mindenhatósága eszmeileg, tudásban. Inkább azt sugalljuk, hogy legyenek olyanok az utánunk következők, akik azt vallják, mint mi: az egész élet egy tanulás, és minél több fiatalat vonunk be, annál többen lesznek nálunk okosabbak ebben a dologban.

Nagyon jó érzés végighallgatni, hogy azok a fiatalok, akik minket odaszerveztek, megbecsülnek minket, ugyanakkor rengeteg dologban jóval több információjuk van,

a szervezői menedzseri intelligenciájuk sokkal különb, mit a miénk volt annak idején. Jó érzés a tapasztalatainkról beszélve minősíteni azt, hogy ők mit csinálnak, mit akarnak csinálni. És jó érzés, hogy néha elgondolkodnak azon, amin mi meghökkenünk, vagy amit mi sugallunk. Nem utolsó dolog az sem, hogy így tizenegynéhányan az én korosztályomból újra együtt ülünk, és egy kicsit nosztalgizhatunk.

Sz. E.: *A Tolna Megyei Értéktár Bizottság elnöke vagy. Hogyan hat a közösségekre szerinted ez az értéktári munka?*

dr. S. I.: A Tolna Megyei Értéktár Bizottság elég különleges. Úgy lettem elnök, hogy korábban tagja voltam a megyei közgyűlésnek, mindig polgári gondolkodású, konzervatív szemléletű emberként. Szerencsére itt megyei szinten adott, hogy nem a feltétel nélküli politikai hovatartozás a fontos, hanem a valós értékekhez való viszony.

A bizottságunkban van néprajzos, régész-muzeológus, népművészkedő szakember, van a természethez vonzódó. Tehát a hungarikum kategóriák leképeződése az, ami jellemzi a bizottságunkat. Van egyházi kötődésű személy is. Minden irányból segítik a munkánkat. Eleinte fájlaltam, hogy azért váltunk megyei közösségé, mert a települések nagyobbik felében elindult egy már-már beteges versengés abban a tekintetben, hogy nekik is van megyei értékük. Sőt, ha meghallgatja az ember a kis falvak érintett embereit, akkor természetesen egy faluban akár négy-öt hungarikum is lenne, ha nem lenne a hungarikum bizottság ilyen szigorú.

Az a most már lassan 70 helyi értéktár bizottság a 109 településről, az nem mindenhol egyformán aktív és buzgó, de zömében igen. Példának hozom Bátaszéket, egy 6000 fős városkát: 100 fölött van már az értéktárak tételeinek a szá-

Hozzászólás a Tervválasztó Stratégiai Konferencián

A Tolnai Megyei Értéktár elnökeként a 2019-es Magyar Értékek Napján a Szent István Bazilikában

ma. Külön kis múzeumot, bemutatóhelyet nyitottak az értéktárunknak, több teremmel. Olyan értékeket tártak fel, amiről addig fogalma sem volt senkinek, és kiderül, hogy rangos értékek. Az, hogy elindult egy mozgalom, bizonyítandó, hogy náluk igenis rengeteg érték van, az nagyon össze tudja kovácsolni a közösséget.

A fiatalok felé is nyitunk természetesen: általános és középiskolásoknak is van egy felkészítő és vetélkedő rendszerünk, ami rendszeresen évente zajlik. Hónapokon keresztül többször összejönnek, előadásokat hallgatnak meg, és nagyon interaktív módon viszonyulhatnak a helyi értékekhez, a hungarikumok tárához, a külhoni nemzeti értékekhez is. Feladatuk, hogy 3-4 fős csapatban próbáljanak meg egy-egy felterjesztést is elkészíteni. Büszkén mondhatom, hogy a megyei értéktár értékei közül ma már közel három tucatnyi az olyan, amit tizenéves diákok készítettek elő, rávezetve szüleiket, nagyszüleiket olyan helyi értékre, amivel azok nem nagyon törődtek. Olyan színvonalon készítik el a felterjesztéseket, hogy minden évben lenyűgözik vele a megyei értéktár

bizottságot. A megyei vezetés támogató hozzáállását mutatja, hogy létrehozták a megyei érték díjat. Általában egy város és egy község kapta meg. Tolna megye 11 városból már 5 megkapta, tehát most már a városok kezdenek háttérbe szorulni, de minden évben akad legalább 3-4 község, amelyek közül nagyon nehéz újra választanunk, hogy melyik kapjon érték díjat. Mindig van érték díjas ifjúsági értékőr csapat is.

Miután a megyei értéktárban már 400 fölé emelkedett az értékek száma, kiválasztottuk közülük a legértékesebbeket, és a hungarikum mintájára kitaláltuk a tolnaikumot. Összesen már huszon-egynéhány tolnaikummal büszkélkedhetnek Tolna megyében több helyen is.

Sz. E.: *A hallottak alapján azt mondhatjuk, hogy az értéktáraknak közösséggeneráló szerepe is lehet. Hiszen említetted, közösen adnak be értéktári felterjesztést is, így akár ez közösséget is tud működtetni?*

dr. S. I.: Hogyne. Évente megrendezésre kerül a Tolna Megyei Értékek Napja is. Idén egy Medina nevű

kis, részben szerb hagyományú községben volt, csodálatos színvonalon, a megye településeinek nagyobb fele ott volt sátrakkal, kiállításokkal, helyi ízeivel. Összebarátkoztak távolabbi közösségek is, amelyek nem nagyon tudtak addig a másiktól. Elindult egy másik közösségképző dolog is, amit hálózatszerűen együtt végezhetnek a kisebb közösségek: a szomszédolás. Nem kell mindig drága sztárfellépőket hívni, át lehet hívni a szomszéd falvak csoportjait, előadóit is, akik így összeismerkedhetnek. Már van például olyan település, ahol nem is úgy szomszédolnak, hogy idegenből hívnak, hanem a falu utcái egymással utcabált rendeznek. Versengenek az értékeik összehasonlításával.

Sz. E.: *A pályafutásodon, életutadon keresztül végig tudod tekinteni a közművelődés változásait, tendenciáit. Mit gondolsz, hol tartunk most? Hogyan képezed el a közművelődés jövőjét, milyen szakmai kihívások állnak előttünk?*

dr. S. I.: Az elmúlt 45 évben, mióta én érdeemben a szakmában vagyok, mindig azt mondtuk, hogy rossz sorsúak vagyunk, lebecsültek vagyunk, alig törődnek velünk. De mindent egybevetve, azt kell mondjam, hogy nagyon sok településen meglepő módon történnek szép és jó dolgok, az intézmények küllemét, belbecsét és sokszor a belé költöző szellemiségét illetően is. Egy kicsit hasonlítanám a mi sorsunkat a vendéglátóiparhoz és a vasútéhoz. Természetesen még mindig óriási késések vannak, sok bosszúság is tudja az embert érni a vonaton. Néha az a benyomása, hogy erre aztán nem áldoznak elég pénzt. Ha az ember a vendéglő viszonyokról beszél egy-két településen, akkor azt hallja, hogy otthon enni biztonságosabb, mégis ott finomabb, de egyre több helyen nyitnak meg jó vendéglátóhelyek és finomat adnak, egyre többfe-

lé közlekedik európai színvonalú vasút udvarias, informatív kalauzokkal. Valami hasonló zajlik a mi szakmánkban.

Ha eltekintünk attól, hogy sokan érzik feladatuknak, hogy negatív módon mutogassanak arra, ami zajlik, akkor lehet katasztrófa-képet is felvázolni, de ha valaki például lelke becsületével megérkezik ide, és azt mondja, hogy ő most nem jó helyre jött, és nem itt van évszázadok magyar kulturális jövőjének egy lehetősége, az nem tudja, hogy miről beszél. Az nem szereti Magyarországot, nem szereti a magyar vidéket, azt csak a city, a romkocsmá érdeklí, azt csak az érdeklí, hogy egy olyan, elsősorban virtuális és őrzőgő közönségnek legyen a tagja, amelyikben az egyén uralkodik, és nem a közösség.

Sz. E.: Átfogalmaztad az élet-hosszig tartó tanulás fogalmát: az élet maga egy tanulási folyamat. Tehát ha az ember életében ez valóban egy folyamatnak tekinthető, akkor a közművelődésben a fiataloknak mit mondhatunk? Mi lenne az, amit útravalóul adhatnánk?

dr. S. I.: Divatos a life long learning emlegetése. Én azt mondom, hogy egy önmagát becsülő fiatal is – mint a jó pap – holtig tanul. A mai fiatalságnak a társadalmunk nagyobbik fele által sugallt igénytelensége abból fakad, hogy el akarják hitetni, hogy egy megszerzett végzettség az akár életre szóló lehet. A fiataloknak szóló üzenet az, hogy bármennyire fölnéznek sokunkra (rám például, mert mondjuk tanárunk voltam), ne azt lássák bennünk, hogy mi hova jutottunk, hanem azt, hogy miért és hogyan. És próbáljanak meg minket lepipálni. Nem azzal, hogy ők tudják, hogy már most sokkal különbek nálunk sok tekintetben, hanem abban, hogy ráéreznek, hogyan és még hova juthatnak, ha akarnak.

A hét unokámból az egyik egyszer csak ránk szólt, amikor a fiammal politizáltunk, hogy „Apa, papa, elég, ne folytassátok, ez már nem a ti dolgotok, hogy ezzel törődjétek. Mit gondoltok, miért küldött minket ide a Jóisten? Majd ezt mi megoldjuk”. Na, ezt üzenem a fiataloknak, hogy ezzel a mentalitással próbáljanak meg a jövőre készülni. Ugyanez az unokám volt az, aki rámkeresett a Google-ban, meglepődött a találatokon, és úgy fogalmazott, hogy én egy nagyon érdekes lúzer vagyok. Mikor kértem, hogy és miért, akkor azt mondja, hogy papa, mert ti olyan irányba igazítottok minket apával együtt, ami lúzerség.

Ezért ezt is üzenem a fiataloknak, hogy nem lúzerség az érdekek helyett az értékeket szeretni.

Sz. E.: Ez az épület, ahol vagyunk, a Nemzeti Művelődési Intézet székháza, de az egész közművelődésnek épült. A közművelődés olyan szereplői is helyet kaptak itt, akikre jó szívvel tekintünk, akik a szakmánknak sokat jelentettek. Mit gondolsz erről?

dr. S. I.: Mélyen meghat, hogy ebben a teremben szólítottok meg, amit Beke Paliról neveztek el – és a szomszédban pedig itt van a Balipap terem, aki ráadásul Tolna megyében volt társam –, mert nagyon sokatmondó az, messze fölé emelkedik a szeniorok szellemiségének, hogy köztünk lehetnek azok is, akik már csak lélekben vannak itt. És nem feledkezünk meg róluk, hanem tudjuk, hogy nélkülük mi sem lennénk itt.

DR. SAY ISTVÁN népművelő – 1976-ban az ELTE Bölcsészkarán szerzett magyar-népművelés szakos diplomát, 1987-ben ugyanitt közművelődésből bölcsészdoktorátust, 1999 és 2003 között a győri Széchenyi István Egyetem nemzetközi kapcsolatok szakán végzett tanulmányokat, német felsőfokú nyelvismerettel rendelkezik. Pályáját a Kincsbányai Művelődési Ház és Könyvtár igazgatójaként kezdte (1976–1982), ezt követően a Fejér Megyei Művelődési Központ igazgatóhelyettese volt (1982–1987). Tolna megyében először a szekszárdi Babits Mihály Megyei és Városi Művelődési Központot igazgatta (1987–1991), majd a Tolna Megyei Önkormányzati Hivatal művelődési, egészségügyi és sport főosztályát vezette (1991–1997), végül nyugállományba vonulásáig (2011) a megyei közművelődési szolgáltató intézeti feladatot irányította különféle szervezeti formákban (KÖSZI, TMÁMK). Folyamatosan részt vett és vesz minden fokon a közművelődési szakemberképzésben. Jelenleg a Tolna Megyei Értéktár Bizottság elnöke.

SZEDLACSEK EMÍLIA az Eötvös Loránd Tudományegyetem Bölcsészettudományi Karán 1984-ben népművelés, 2004-ben pedig kulturális menedzser szakképzettséget szerzett. Két évtizeden át Érden a Szepes Gyula Művelődési Központ igazgatója volt, majd 2015-től az Emberi Erőforrások Minisztériuma Közösségi Művelődési és Művészeti Főosztály főosztályvezetője. 2018. augusztus 1-től a Nemzeti Művelődési Intézet Szakmai Szolgáltatások Igazgatóságának, majd 2019. február 15-től a Szakmai Igazgatóság vezetője. Szakmai munkája elismeréseként 2005-ben Wlassics Gyula-díjban, 2019 augusztusában Bessenyei György-díjban részesült.